

51. Koloběh záření.

Musím ještě mnohé vysvětliti o větších a velikých bytostných, aniž by se zatím dalo mluvit o malých pomocnících těchto velikých, neboť těch menších a zcela malých je tolik, že si to sotva dovedete představit.

Často bych zaváhal, když se pokouším představit si, *jak* vám to vše mám po ruce jsoucími slovy vaší řeči vysvětliti, aniž byste při tom ztratili veliký přehled a především, abyste vzdor tomu pochopili souvislost.

Právě ta veliká jednoduchost, která spočívá v mnohotvárnosti, pro vás tak nepřehledné, činí to tak těžkým, protože pozemský člověk je schopen přehlédnouti vždy jen zcela určitý počet věcí jasně a nikdy proto nemůže se octnouti v postavení, aby směl současně obsáhnouti *celek jako jednotu*, z čehož teprve vyplývá jednoduchost.

Každé dělení v různé části musí vám ztížití nutný celkový přehled, ježto každá část je zase samostatná a tak veliká a s druhými ve zpětných působeních tak úzce spojená, než aby mohla dát opravdu pro sebe *uzavřenou* část. To proto, že není žádné uzavřené části v tomto stvoření, které samo je celkem!

Celek *nemůže* člověk přehlédnouti a nebude nikdy moci, protože mu chybí k tomu schopnost, neboť sám jest jen částí stvoření a to jen velmi maličkou, nemohoucí opustiti své vlastní hranice, samozřejmě také ani v chápání.

Tím jsem nucen zůstatí ve vašich hranicích a mohu vám dávat jen výhledy o všem a na vše to, co pro vás musí zůstatí a zůstane nedosažitelné. Tu nepomůže žádná námaha.

Když se však ve věděni spokojíte konečně *s tím*, že nejste ve stvoření *všeho* schopni, pak budete mít také *pokoru* a budete obšťastněni tím, co jste dostali mým Poselstvím k rozšíření svého dosavadního věděni.

Budete se pak zaměstnávatí přítomností a svým nejbližším okolím mnohem důkladněji než nyní, poněvadž výhledy, které vám mohu dáti, naučí vás vše mnohem přesněji znáti a používatí. Výhledy do nedosažitelného pro vás, které má úzkou souvislost s vámi a se vším, co je kolem vás, naučí vás přesně poznávatí.

A *to* je to, co nejvíce potřebujete, abyste současnému okolí dobře rozuměli a zhodnotili vše k svému užitku. K užitku pro vzestup!

Výhledy mohou vás přivést *vzhůru* až k nejvyšší hranici, jaké jste kdy schopni dosáhnouti. Právě tím, že vám dávám výhled do nedosažitelného pro vás, můžete pak sami využítí všechno *to*, co je vám *zde* dáno a z čeho ještě mnohé ani neznáte.

Toto věděni *souvislosti* vašeho bytí se vším, co leží ještě i *za* onou hranicí, která je vaší schopnosti porozumění přísně dána původem vašeho ducha, je pro vás *cenné*.

To je to, co vám Poselstvím chci dáti: Věděni souvislosti! Vážně hledající a opravdu poctivý tím velmi mnoho získá. Naučíte se ještě poznávatí cenu všeho, neboť to, čemu lidé dosud říkali věděni, je stěží stý díl toho, co skutečně mohli *věděti*. Hranice lidského věděni je v poměru k celému stvoření sice malá, ale v porovnání s nynějším věděním tak zázračně veliká, že si to nedovedete ani představití.

Abyste mohli dosáhnouti těchto nejvyšších hranic, k tomu vám dopomáhají jedině výhledy do stále pro vás nedosažitelného, líčím-li vám vaše okolí a jeho souvislost s vámi. Vědění o tom dá vám časem možnosti poznati zákony v části vašich hranic *zcela přesně*, což by bylo nemožné bez této pomoci v předvádění souvislosti s tím, co je vám nedosažitelné.

Snažte se mně nyní porozuměti a poznati, *co vám chci dát!* Nesahejte při tom nějak nad skutečné, neboť já vám chci dát jen *to, co vám ve vašich hranicích může pomoci* a prospěti, nic víc. Více nemělo by pro lidstvo žádného účelu!

Proto se nemuňte *tím*, chtít učinit svým věděním všechno *to, co leží pro vás v nedosažitelném!* Toho nedovedete a já k vám nemluvím o tom, abyste své vědění tam přenesli, nebo se mučili v marných pokusech všechno opravdu a zcela *pochopiti!* To také vůbec nemůžete, k tomu vám to také nedávám, nýbrž dostáváte to ode mne *k tomu účelu*, abyste poznali všechny *souvislosti*, které odtamtud k vám vedou.

Když později položíte toto vědění o souvislostech za neotřesitelný základ a směrnici pro své příští zkoumání a objevování, pak budete ve všech svých schopnostech stoupat výše a dosahovat výkonů ve *všech* oborech a musíte tím zastínit všechno dosavadní.

Lidé, vaše *mistrovská díla mají teprve přijíti*, tím že budete moci opravdu tvořiti v mezích vám pevně vytýčených hranic, jež jsou nepřekročitelné! Ale tyto hranice jsou ve skutečnosti pro vás tak veliké, že musíte tím být šťastni a musíte Bohu jen děkovat za všechnu tu milost, které vám dopřává.

Máte zůstat ve svém myšlení a jednání na základě a půdě všeho lidství i ve všech povinnostech vůči svému Tvůrci. Nic více se od vás nežadá, neboť v tom je to nejvyšší, co můžete přinést jako dík a vše, co tím činíte, je také *k jeho cti a slávě!*

Neboť v nejvyšších výkonech, v nichž vy jako lidé můžete a máte být mistry, spočívá vykonávání a přinášení díků za to, že *vám Tvůrce dovolil* dokázat tak *veliké* věci a to svou vůlí ve stvoření, nesoucí jeho zákony.

A těmito vrcholnými výkony *ctíte ho* také proto, že *velikost vašeho díla* ukazuje současně velikost *jeho milosti!* Čím více můžete ze stvoření do stvoření působit, tím jasněji dokazujete, jak veliké jsou Boží zákony v něm, a jaké bohatství, jaká milost je v něm pro vás připravena.

Nejvíce uctíte *pak* Boha *v pravém a v nejčistším* smyslu, když *v radostném tvoření užíváte* všeho, co vám stvoření poskytuje. To však můžete jen tehdy, znáte-li jeho zákony a rozumíte jim a pak, především, když podle nich opravdu *jednáte!* Teprve *potom* dá vám všechnu krásu, kterou v sobě skrývá a dá ji radostně k vaší pomoci.

A pak, když budete takto jednati podle zákonů ve stvoření, budete také již tím změněni a zcela jiní než dosud. Budete pak lidmi, kteří jsou Bohu milí, budete lidmi, jakými vždy měli být, budete lidmi podle vůle Boží, protože budete *žít* jeho zákony.

Nebude již ničeho na vás k oprošťování. Budete stát zářivě a radostně ve stvoření, všude, kde se ocitnete, ať na zemi nebo na nějaké jiné úrovni a nebudete činit nic jiného, než vzdávati chválu Bohu *činem*. Neboť taková díla rovnají se písni chvály, která je živá a zachvívá se ve všech zákonech tohoto stvoření.

To je cíl tak krásný, tak vznešený a při tom pro vás lehce dosažitelný, že se *proto* snažím proraziti vám svým Poselstvím k němu cestu.

Stanete se *lidmi!* Tvořícími lidmi, ke kterým se bude všechno ve stvoření utíkat, protože se

s nimi bude radovat v jáсотu nejvyššího štěstí.

To je pak lidské bytí ke cti a chvále Boží! Být šťasten v *nejopravdovějším* smyslu je přece největší dík Bohu, jaký mu můžete dát. Ale tím není míněno zdánlivé štěstí shnilé pohodlnosti, která spočívá v lenošném klidu. Je to omamný jed pro ducha, mnohem hůře účinkující než opium na vaše tělo.

Vy však dosáhnete tohoto pravého štěstí, protože *máte* v sobě silné chtění k němu! Máte být skálou pro všechny, kteří se chtějí zachrániti z bouřné záplavy nízkých vášní a žádostivostí, které se nyní musí rozlít nad tímto pozemským lidstvem jako ovoce jeho dosavadního falešného chtění, při němž sice velmi často měli v ústech jméno Boží, ale nikdy vážně nemysleli na to, aby poslouchali jeho vůle, nebyla-li okamžitě stejná jako jejich.

Pokuste se mé chtění v *tomto* smyslu správně přijmout a přiměřeně pro sebe zhodnotit tak, jak já vám to dávám. Učiníte-li to, *pak* jste uchopili jádro, které je úmyslně položeno jako základ mého Poselství. A teprve *pak* můžete mít z něj opravdový užitek.

Zkusíme nyní učiniti zase jeden krok ve věděni o tkaní ve stvoření.

Pravděpodobně stojíte nyní před novou hádankou, neboť není snad žádného mezi vámi, kdo považuje za možnost, že by mohl být nějaký omyl nebo rozpor v mých vysvětlivkách. Proto považujete za nevysvětlitelné ještě tak mnohé, co nedovedete jednoznačně zařaditi do správně postupující myšlenkové výstavby, jíž potřebujete, abyste mohli rozuměti.

Mluvil jsem o velikých, čistě duchovních vůdcích, kteří ztělesňují ctnosti. Mluvil jsem však také o mnohých bytostných prostřednících, kteří ztělesňují tytéž ctnosti. Oba druhy označil jsem jako působící na lidi v jejich dosavadních druzích.

Zde však schází vám ještě správná souvislost, která vám může učiniti obraz úplně jasný, aniž by se odsuňovalo dosud slyšené.

Toto všechno lze říci málo slovy; je však lepší, když vám to obrazně znázorním tak, jak to skutečně jest ve svých *formách*.

Vy víte, že ze Světla se paprsky štěpí a rozdělují se ve zcela určité poddruhy. V každé další úrovni směrem dolů jest ochlazením vyvinut vždy znovu nový poddruh, tedy oddělen. Tento poddruh nemohl se oddělit pod větším tlakem, trvajícím nad hranicí dosavadní úrovně, ale teprve dalším ochlazením a tím sníženým tlakem nebo stupněm horkosti mohl se uvolnit a osamostatnit se.

Každé takové oddělení nebo odloučení dává současně také nové zformování odděleného druhu k tomu odpovídající bytostnou postavou. Tento děj provádí se úplně samočinně podle zákona stvoření. Tak vzniká celý řetěz se svými různými bočními skupinami pomáhajících a budujících bytostných, o nichž jsem k vám mluvil.

A všichni jsou vzájemně spjati, takže možno říci, že si podávají ruce.

Tento celý řetěz *bytostných* stojí jen ve vůli Boží. Jsou ztělesněnými uzly paprsků, které rozvádějí dál a ve svých zcela určitých druzích jsou vždy *dárci* ve stvoření, kteří, takto působíce, *září dolů* a pronikají celým stvořením.

Tedy připomínám, bytostní jsou *dárci* zářivých sil Božského vyzařování, kteří, poslouchajíce tlaku anebo stojíce pod tlakem *se shora, vždy září dolů!* Protiproud dávají ztělesnění duchovní, kteří z těchto záření přijímají a je *zžitkováním vzhůru vyzařují!*

V tom spočívá koloběh záření ve stvoření! V prvním okamžiku jste však poněkud zmateni a domníváte se, že je v tom rozpor, protože jsme mluvili o tom, jak Prastvoření v čistě duchovním září dolů na všechny lidské duchy a myslíte nyní, že do stvoření vybíhají dolů dva druhy záření vedle sebe: bytostné a duchovní.

To samo o sobě není falešné, neboť tyto dva druhy záření stojí již vedle sebe, ale rozdíl je v jejich působení, které vyvolává koloběh.

Vy víte, že jsem vám říkal o vyzařování Prastvořených, čistě duchovních. Ale účinek *těchto* vyzařování je jiný než Prastvořených bytostných. Vyzařování bytostných je *dávající, předávající, zprostředkující*, jak jsem zdůraznil. Stále jsem upozorňoval již od začátku ve svém Poselství na to, že Prastvoření v čistě duchovním, tedy čistě duchovní, ve svých rozličných druzích působí na lidstvo *jako obrovské magnety, tedy přitažlivě* nebo *ssavě*.

Obraz k tomu mohu vám teprve dnes doplnit, když ostatní přednášky předcházely a ujasňováním k tomu připravily půdu. Ve skutečnosti rozšiřujeme dnes jen to, co bylo dosud řečeno a o čem jste si pravděpodobně neudělali zcela odpovídající obraz. Když se mluvilo o vyzařování, představovali jste si vyzařování *vždy jako dolů působící*.

Jsou však dva druhy jejich různého účinku. Zcela přirozeně jdou vyzařování Prastvořených, čistě duchovních také dolů, ale jejich *účinek je vzhůru usilující* přitažlivou silou, jíž nemají bytostní, kteří jsou vždy jen *darujícími, tedy dávajícími!*

Duchovní je *povzbuzující* svou schopností *přitažlivosti*. A v tomto výkonu přitažlivosti spočívá vlastně a jedině tak zvaná svobodná vůle rozhodnutí, budete-li správně uvažovat. Dokonce mnohem více než to, je v tom také ještě bezpodmínečně spravedlivé rozdělení odměny nebo trestu, jež přichází na dotyčného jako následek rozhodnutí!

Přemýšlejte o tom zcela klidně a představte si obrazně tyto děje ve všech podrobnostech. Uvidíte náhle před sebou překvapující *jednoduchost* zákonitosti ve stvoření i bezpříkladnou jasnost všeho. Uvidíte také, že duchovní, vzdor jemu poskytnuté svobodné vůli k rozhodnutí, jest od této chvíle spojeno s účinnou závazností na následky a to *tímže* zákonem.

Jediná schopnost duchovního působí tedy mnohostranně, *tak* spravedlivě, *tak* důsledně, že musíte před tím zůstat stát s úžasem, jakmile to správně poznáte.

Je přece zcela srozumitelné, že tato magnetická schopnost přitahování duchovního pod zákonem přitažlivosti stejného druhu přitahuje vždy jen *to*, co jest schopností rozhodnutí *chtěno*, nic jiného. A sice zcela přesně se všemi nejjemnějšími odstíny a zabarvením *dobra* tak jako *zla!* Zamyslete se jen důkladně nad tím! Není to těžké. Tolik představivosti musí vyvinout *každý* člověk.

Této schopnosti přitahování duchovního je dána jako protiváha schopnost rozhodnutí, které nepotřebuje bytostné, dávající vždy jen svým vlastním způsobem! Duchovní přitahuje přirozeně také vždy jen to, co odpovídá jeho současnému chtění, protože každé chtění uchopí ihned celého ducha, prosvítí nebo prožhaví ho, čímž se schopnost přitahování teprve vyvolává a vzniká přiměřeně k současnosti.

Schopnost přitahování nemůže duch se sebe setrásti, neboť ona jest jeho vlastní, nebo jasněji řečeno, vlastnictvím nebo částí jeho druhu. Toho se nezbaví. A jako jiná část duchovního druhu jest mu přidána určující schopnost rozhodnutí, to jest žádosti nebo chtění, kterého se rovněž nemůže zbavit, protože má působiti *pomocně*. Jinak by duchovní přitahovalo prostě *všechno*, co jest, bez ladu a skladu a mohlo by býti těžce obtíženo.

Takové chyby jsou však ve stvoření vyloučeny spravedlivým zákonem přitažlivosti stejného druhu, který je svou činností jako veliký, nepodplatitelný strážce pořádku. Spojte to nyní všechno, dejte tomu ožít před vašimi očima a získali jste při tom mnoho pro své vědění. Musíte se také namáhat a je-li nutno, zabývejte se tím celé hodiny a dny tak dlouho, až to správně pochopíte. Pak je vám tím dán opět jeden klíč do ruky, který otvírá mnohé, téměř veškeré brány ve stvoření k vašemu porozumění!

Nezmeškejte to tedy! Je důležité to učiniti, neboť také vaše vnitřní jádro a vaše vlastní bytí jako váš *původ* je přece *duchovní* a proto jste i vy těmto schopnostem svého ducha podřízeni. To jsme dosud označovali jako zákon.

Ve skutečnosti je to však prostá schopnost, součást ducha, která samočinně působí, a proto se jeví jako zákon!

Přísně vzato není žádných vlastních zákonů ve stvoření, nýbrž jedině schopnosti, které přiměřeně svému současnému druhu samočinně působí a tím, jen pouze tím, jeví se jako nezměnitelné zákony!

Naučte se proto znát své *vlastní* schopnosti jakož i schopnosti jiných částí stvoření a poznáte tím zákony, které se ve skutečnosti slučují v *jediný* zákon, který jest mnohostranným jen ve svém působení. Jakmile jste dostatečně pokročili ve svém poznání, spadne vám to náhle s očí jako šupiny a vy budete stát rozehvěni údivem před jednoduchostí!

Jakmile se dostavilo pravé vědění, nebude pro vás na konec vůbec žádných zákonů. S věděním stane se vše jen *moudrým užíváním veškerých schopností* a tím se pak osvobodíte, neboť je to přesně totéž, jako splnění veškerých zákonů.

Zamyslete se tedy alespoň ještě jednou nad tím a snažte se pochopiti veliké bušení tepu ve stvoření. Budu proto opakovati:

Bytostné září a *daruje* se shora dolů, čistě duchovní září rovněž dolů, působí však při tom místo dávání magneticky přitažlivě!

A protože Prastvoření, čistě duchovní nacházejí se na nejvyšší hranici stvoření, jak to odpovídá jejich druhu a protože mají nejsilnější sílu přitažlivosti v duchovním, působí jako obrovské magnety na všechno, co je duchovního druhu, *udržují* to a dávají svému druhu odpovídajícímu, tedy v tomto a ve všech případech *vždy jen tomu zpracovanému, dobru* prouditi *vzhůru* ze všech úrovní, zatím co od nich samotných pak vše, jimi zpracované, je zase odsáto nebo odtaženo Božským, jehož síla přitažlivosti je přirozeně ještě silnější.

Připomínám, že vždy jen *zpracované* dobro je přitahováno vzhůru a sice jen samotná *záření*, jež můžeme označiti jako výsledek duchovního působení.

Nyní vám chybí pojem pro nutné *zpracování*. Zpracování děje se *pouze chtěním* duchovního, jež je mu vlastní a které proto vůbec nic jiného nedovede, než bezpodmínečně stále něco chtít, i když je to jen nějakým vnitřním nutkáním.

A tento děj nebo činnost, můžeme to nazvat také *pohybem* chtění, přitahuje v prožhavení to, co je současnému druhu stejnorodé ze záření darovaných bytostnými.

Ve *spojení* vyzařování chtění duchovního s dary bytostného, jež jsou stejného druhu jako toto chtění, je obojí znovu zesíleně prožhaveno. Tímto prožhavením vzniklé užší vázané spojení vydává nové vyzařování jiného, ale také silnějšího obsahu.

V tom jest tak zvané *zpracování*. A tato, *novým spojením pozměněná záření* jsou přitahována nejbližší vyšší úrovni a tím pozvedána, jdou tedy vzhůru.

Tento děj opakuje se trvale od úrovně k úrovni směrem vzhůru, když ... není zlým chtěním nebo vlažností duchovního usilování vzhůru podvázán a odříznut; neboť jen dobré chtění vede vzhůru.

Vlažnost je brzda, která nedovolí udržovati nutný pohyb. Následuje pak váznutí v celém stvoření a *to je to*, čím pozemské lidstvo tak zhřešilo. Zhřešilo proti celému stvoření a tím také proti vůli Boží, proti Duchu Svatému!

Přivodilo váznutí v koloběhu, který je teprve nyní zase přiváděn do správného, dokonce zesíleného pohybu a tím strhne dolů vše, co se proti němu vzpíravě stavělo. -

Nejsou to tedy záření duchovního sama ze sebe, jež vedou vzhůru, to si musíte předem ujasnit. Tato prostá vlastní vyzařování jsou *přízpůsobena* dotyčným úrovním, v nichž se duchovní ve svých lidských ztělesněních současně nachází a jsou proto také přiměřeně ochlazená. Musela by trvale zůstat ve stejné úrovni, kdyby nutkající chtění duchovního nepřitahovalo a tím současně nezpracovávalo dary nebo záření bytostných.

I to děje se všechno úplně samočinně. Nastane přiměřené spojení záření, jemuž se duchovním pohybem chtění dostane silnějšího stupně teploty a tím možnosti spojení s přitažlivostí vyšší úrovně, jež se ihned dostaví.

Kroužení záření můžete si přibližně představit *tak*, jako oběh krve v lidském těle, který tím dává přibližný odlesk dění ve stvoření.

Pohyb záření je tedy ve stvoření zcela prostý a přece přísně podmíněný: bytostné září jen dolů a je vždy jen *darující*, *dávající*. Duchovní září rovněž ze sebe dolů, vzdor tomu působí však v usilování vzhůru podle vylíčení, které jsem vám právě dal.

To se týká samozřejmě zase jen *záření samotných*, ne snad těch duchů, kteří se stali *osobnostmi*, lidských duchů. Tito nacházejí svou cestu vzhůru nebo dolů zákonem tíže, který je ve skutečnosti úzce spojen se zákonem přitažlivosti stejného druhu, oba působící tak jako jeden.

Jde-li usilování, tedy chtění a přání lidského ducha vzhůru, tvoří jím zpracovaná záření, která jsou vždy se shora přitahována, *cestu*, silnici vzhůru pro něj samého, po níž on kráčí nahoru zcela zákonitým způsobem. Při tom přitahuje vždy výše a výše položená záření bytostných, jež mu pomáhají při výstupu jako lano, nebo jako nitky, protože jejich zpracováním dostává i jeho duchovní forma stále více tepla, jež mu dává stoupati vzhůru a činí ho trvale lehčím, světlejším, prožhavenějším.

Přes úzkou souvislost všech dějů jsou vždy ještě mnohé zvláštní vedlejší děje, vycházející v každém případě jeden z druhého a jsou tímto postupem podmíněny a spolu spředeny.

Nechci-li vám porozumění pro to ztížit, nemohu se dotýkat těchto vedlejších dějů. Ale to, co jsem vám dnes řekl, stačí, aby vám to dalo pevnou oporu pro další postup vpřed a pozdější vlastní bádání.

Jest tedy bytostné stále jen ve vůli Boží *rozdávající*, zatím co všechno duchovní svou schopností přitažlivosti ve chtění stále zůstávalo jen požadujícím a beroucím.

Jak jsem již řekl, člověk, jako duchovně jsoucí, běře vždy jen jako host se stolu tohoto stvoření, bohatě prostřeného bytostnými. Žel, běře to však svévolně a s požadováním, místo s radostným

díkem a pohledem k tomu, který mu toto všechno dává. A v *tom* se musí nyní změnit, jinak bude od stolu Páně, jímž je celé stvoření, vykázán někým silnějším, kdo se nyní k tomuto stolu postavil, samotnou Vůli Boží, již všichni bytostní jásavě slouží.

Při tom se chci dotknouti ještě jednoho bodu, který z přednášky „Žena a muž“ mohl mnohému z vás přinést myšlenky, jež nejsou správné. V dějinách stvoření různých národů je často zmínka, že muž a žena vznikli *současně*, v některých však také, že muž vznikl *napřed*.

I když je vůbec nemožno vzít v úvahu prostě dávané představy o tom, ježto byly podávány podle vývojového stupně jednotlivých národů a dob, dotykáme se *zde přísně zákonitého, skutečného vědění o stvoření*, jež vylučuje obrazné líčení. Vzdor tomu nenaleznete v tom žádného rozporu, neboť z dosud líčených zákonitých dějů víte, že přirozeně nejdříve muselo být vyloučeno nebo muselo se odloučiti hrubší, čistě mužské, pozitivní z bytostného, aby čistě ženské mohlo zbyť!

Při tom bylo by možno líčiti muže jako dříve vzniklého, zatím však může být řečeno s tímž oprávněním, že takto vznikli *oba současně*. *Oba* způsoby dřívějších obrazných líčení jest považovati ve vlastním, velikém, věcném dění jako správné, vždyť přece jemnější duchovně-ženské nebo duchovní žena může vzniknouti teprve tehdy, když hrubé, duchovně-mužské se z bytostného oddělí, jinak ne.

Jest tedy vzdor různosti obrazu v tehdejších podáních toto v *každém směru správně* vyjádřeno, neboť líčení stvoření netýká se počátku bytí nejhrubší hmotnosti, *nýbrž začátku stvoření vůbec*, a tento nastal v říši čistě duchovní na nejvyšším vrcholu stvoření, které dolů klesajíc, nepřetržitě se z něj dále vyvíjelo.

S tímto líčením je to jako se vším, co pozemští lidé činí a jak to také nebylo jinak s líčením dění o Parsifalu a hradu Grálu: Duchovně prohlubujícím se lidem jsou darovány zprávy, které nedovedou jasně poznati a které proto již prostě zkřiveným podáním ve svém dosavadním okolí, jakožto i vtlačení do pozemsky jim známých dějů, mravů a zvyků zkreslí. Při tom zvláště rozum nezameškává přispěti svou nemalou částkou do mlýna. Že toto nemůže míti povzbuzující a ujasňující vliv zvláště v takových věcech, jichž pozemský rozum vůbec nedovede pochopiti, nýbrž které musí zkreslovati, nepotřebuji při tom zdůrazňovat.

A tak povstala všechna taková líčení vždy jen v lehce nebo těžce zkřivených podáních, na něž se však vy, nyní jako vědomí, nesmíte pevně vázati. Jinak zůstali byste zpět i se zkřiveným, museli byste s ním na konec zahynouti, neboť všechno, co chce zůstat, musí býti narovnáno pro příští říši tisíce let.

Stará líčení již sama vyžadují přesnějšího podání pro novou dobu. Nejsou však v rozporu se skutečností, že ženství tvoří stále most a zůstává jím k nejbližšímu vyššímu stupni ve stvoření. Jako pasivní část jest darující a silnější, podmíněna a uschopněna svým zvláštním druhem, jenž podržuje a nese v sobě ještě část nejbližší vyššího bytostného.

Ježto bytostné je stále jen darující a ne přitahující, nemohlo vzdor svému vyššímu druhu zabrániti pádu vůle pozemské ženy. Jest vždy jen ochotné dávat tam, kde to někdo žádá.

Snažte se nyní správně pochopit mé Poselství a podle něho jednat.

Nemám v úmyslu předkládati vám vše až do nejmenších podrobností pohodlně rozlouskané, protože vy sami se máte hýbati a musíte k tomu přidávati *to*, co je ve vašich silách.

Hranice toho všeho, co duchům pozemských lidí je možno myslet, cítiti a činiti, znám zcela přesně, ještě lépe než vy sami a očekávám od čtenářů a posluchačů svého Poselství a svých vysvětlení *to nejvyšší*, co jest schopen člověk pozdějšího stvoření vykonati, chce-li mne skutečně

následovati; neboť tak je to správné a vám prospěšné podle vůle Boží, která vyžaduje pohyb a spoluzachvívání v kruzích všech záření, jež prostupují stvoření.

Rozleťte se proto k tomu! Co je možno přijati v hranicích *vašeho* chápání, musíte učinit *vy!* Přenechávám to zcela vám a dávám vám jen směr k tomu, stavím základy, na nichž nyní vy máte a musíte stavět dále.

Chcete-li však při tom *vlastní* práci lenošně vypustiti a spokojiti se tím, že přijmete pouze smysl Poselství, aniž byste ho správně *zžitkovali* k další stavbě, pak nemáte žádný užitek ze Slova. *Vlastní* hodnota musí vám tím zůstat uzavřena, jako kniha se sedmi pečetěmi.

Jen ve vašem *vlastním* pohybu může se vám Poselství otevřít a rozlít na vás bohaté požehnání. Budte proto *hybní* v duchu! Svým slovem dávám vám k tomu *podnět!*

Nestojím mezi vámi jako sluha, který chce převzít *vaši* práci, abyste vy, lidé, mohli odpočívat, nýbrž ukazují vám cestu, kterou *vy máte jít*, chcete-li být šťastni a *vedu* vás!